

JABALYA

Nieuwsbrief Stichting Groningen-Jabalya

Van de redactie

Voor u ligt het tweentwintigste nummer van de nieuwsbrief. We hebben een verhaal over de situatie in Gaza na de verlichting van de blokkade. Is het inderdaad beter geworden? Verder een verslag van de lezing van activist Hazem Jamjoum die een informatief verhaal hield over de rol van het Joods nationaal fonds tijdens de oprichting van de staat Israel. Verder een interview dat Inki de Jonge van het Dagblad van het Noorden had met Sahar Francis de Palestijnse activist van Addameer. Deze organisatie zet zich in voor Palestijnse gevangenen op de Westoever en dat werk is hard nodig blijkt uit haar verhaal. Zij was op bezoek in Groningen en het artikel geeft haar verhaal goed weer. Verder nog twee artikelen die in gaan op de kansen op vrede. Een recensie van het nieuwe boek van Anja Meulenbelt en een column van Rick Brouwer.

Verslag van lezing Hazem Jamjoum van 25 mei in Groningen

De rol van het Joods Nationaal Fonds bij het Israëliësch Apartheidsregime

Op uitnodiging van de Olijfbomencampagne was op 25 mei jongstleden de Palestijnse mensenrechten deskundige en activist Hazem Jamjoum op bezoek in Groningen. Hazem is mediacoördinator van Badil (www.badil.org), een Palestijnse mensenrechtenorganisatie die zich inzet voor de rechten van Palestijnse vluchtelingen. Hazem is 27 jaar en derde generatie Palestijnse vluchteling. Hij groeide op in Jordanië en Canada. Momenteel woont en werkt hij weer in Palestina. In 2003 studeerde hij cum laude af aan de universiteit van Toronto en heeft een BA graad in Internationale Betrekkingen en Vredes- en Conflictstudies.

Als onderdeel van zijn bezoek aan Nederland bezocht Hazem ook Groningen. Tijdens een bijeenkomst georganiseerd in een samenwerking tussen de studievereniging van de opleiding Talen & Culturen van het Midden-Oosten ShalomArabs en onze Stichting gaf hij dinsdag 25 mei een lezing in een mooie oude collegezaal, de Heymansaal, van het Academieggebouw van onze Universiteit. Hierbij bleek al snel dat Hazem een begenadigd en inspirerend

spreker is. Zijn lezing zat boordevol interessante informatie en werd ondersteund door een illustratieve power point presentatie. Hierbeneden is een poging gedaan een samenvatting te geven, maar deze zal verre van volledig zijn.

De rode draad door het verhaal van Hazem was de rol van het "Joods Nationaal Fonds" bij de vorming en het

Vervolg op pg. 2

Vervolg van pg. 1

uitbreiden van de staat Israël, het hierdoor ontstane Palestijnse vluchtelingenprobleem en de steeds nijpender wordende situatie voor de nu nog in Israël woonachtige Palestijnen. Het Joods Nationaal Fonds dat sinds 1901 bestaat werd ten tijde van het vestigen van de staat Israël ingesteld als juridisch onafhankelijke partij die verantwoordelijk werd voor het waarborgen van een Joodse meerderheid in Israël en voor het in Joodse handen krijgen van land dat Palestijns eigendom was. Zo waren zij eind jaren veertig (de staat Israël werd in 1948 uitgeroepen) verantwoordelijk voor de organisatie van de campagnes tegen Palestijnse dorpen, waarbij deze door zionistische eenheden werden aangevallen en de inwoners werden verjaagd, zodat de huizen door Joodse bewoners in gebruik konden worden genomen dan wel vernield konden worden.

Maar ook daarna bleef het "Joods Nationaal Fonds" op dit vlak actief en is dat tot op heden nog steeds. Zo zal ieder die kan bewijzen Joods te zijn, ongeacht waar ter wereld je woonachtig bent, door het Joods Nationaal Fonds geholpen worden, zowel administratief als financieel, om een paspoort van de staat Israël en dus de Joodse nationaliteit (Israël is het enige land in de wereld waar je niet de nationaliteit van het land, maar dat van de religie krijgt) te bemachtigen, vliegtickets om naar het land af te reizen te verkrijgen, en een huis in Israël te regelen. Waarbij de betreffende immigranten in voormalig Palestijnse dorpen dan wel in Joodse nederzettingen op de bezette Westelijke Jordanoever terecht komen. Het doel van deze steun; meer Joden in het land Israël om de Joodse identiteit van de staat te waarborgen.

Daarnaast is het Joods Nationaal Fonds nog altijd actief bij het in Joodse handen krijgen van Palestijns land. Als één van de voorbeelden werd een aantal dorpen in de Negev woestijn aangehaald. Dorpen die al eeuwenlang officieel hadden bestaan, tot de staat Israël besloot deze uit de registers te verwijderen. Het gevolg was dat ze geen aanspraak meer konden maken op door de overheid geboden voorzieningen als water en stroom, riolering, en bestrating. Als schrijnend voorbeeld toonde Hazem de vervallen status van één van de dorpen en ter vergelijking het aan het dorp grenzende land van een Joodse immigrant die er enige jaren geleden was komen wonen en voorzien was van alle hiervoor genoemde voorzieningen. Nadat de Israëlische overheid de dorpen tot "niet bestaand" had verklaard, werd in de omgeving daarvan "woongegenheid" gecreëerd waar de dorpingen

wel mogen wonen en waar hun doen en laten streng in de gaten gehouden kan worden. Zoals te begrijpen valt, weigeren zij hun dorpen en het land dat al generaties lang in handen van hun families is te verlaten en dus af te staan. Het gevolg: een zich herhalend drama waarbij de huizen vernield en afgebroken worden, en de families deze weer opbouwen. Helaas, houdt, en dat is ook begrijpelijk, lang niet iedereen dit vol en heeft een deel van de dorpingen het verzet opgegeven en is in de hen toegewezen "getto's" gaan wonen. Naast dit voorbeeld, gaf Hazem meerdere voorbeelden van manieren waarop het Joods Nationaal Fonds Palestijnse grond probeert in te nemen.

Ook is het Joods Nationaal Fonds betrokken bij het aanleggen van historische en natuurparken. En vaak is de aanleg daarvan mede gefinancierd door buitenlandse organisaties. Triest

genoeg zijn deze parken aangelegd op plekken waar vroeger Palestijnse dorpen hebben gestaan. Simpelweg om ze zo uit de historie te laten verdwijnen. De hierboven beschreven dorpen zullen op termijn hoogstwaarschijnlijk hetzelfde lot beschoren zijn. De nog zichtbare overblijfselen worden aan bezoekers als historisch interessante resten van bijvoorbeeld oude Romeinse of zelfs Bijbelse gebouwen gepresenteerd. Gek genoeg staat het Joods Nationaal Fonds in vele landen als charitatieve instelling bekend. Hierdoor wordt het onder andere gesteund door Nederlands belastinggeld. Wij betalen dus op die manier mee aan de onderdrukking van en verdrijving uit Israël van de daar nu nog woonachtige Palestijnen.

Op deze manier speelt het Joods Nationaal Fonds een cruciale rol bij het stapsgewijs verwijderen van de Palestijnse aanwezigheid uit het gebied dat nu de staat

Israël vormt. En zoals hierboven beschreven zowel letterlijk door ze uit hun dorpen te verjagen als figuurlijk door de geschiedenis te herschrijven. Gelukkig zijn er mensen als Hazem om ons op deze praktijken te wijzen.

Na een korte pauze werd nog tijd genomen om vanuit het publiek vragen aan Hazem te stellen. Deze betroffen naast enkele vragen naar aanleiding van zijn verhaal van voor de pauze, toch vooral vragen over zijn opvattingen over de huidige situatie en problematiek in Israël, de bezette Palestijnse gebieden en Gaza, en dan met name

over de wijze waarop deze veranderd kan worden. Hierbij maakte hij zich sterk voor een algehele boycot van Israël, omdat dat de enige manier is om druk op Israël te leveren en verandering tot stand te brengen. Hazem is dan ook nauw betrokken bij de BDS campagne (BDS: Boycot, Divestment and Sanctions) tegen Israël. Voor meer informatie hierover, zie de website: <http://bdsnederland.wordpress.com> of onze website: www.groningen-jabalya.com.

Jan Jongbloed.

Het recht op menselijkheid

De vredesbesprekingen tussen Israël en Palestina worden vandaag hervat. Volgens advocate en vredesactiviste Sahar Francis, die vanavond in Groningen spreekt, heeft die vrede alleen kans van slagen als in beide landen de mensenrechten worden gerespecteerd.

Het was half tien in de morgen, toen de bus stopte. Emad (17) en zijn vader zaten erin. Ze waren op weg naar Khan Al-Ahmar, een bedoeïenengebied tussen twee Israëlische nederzettingen en passeerden de controlepost, waar Israelische soldaten de identiteitspapieren van de passagiers wilden zien. Waarom ze hem meenamen, wist Emad Al-Ashhab niet. Zijn vader ook niet. Die stond drie uur lang bij de controlepost, wachtend op informatie over zijn zoon, maar de soldaten negeerden hem. Emad werd geboeid vastgezet in een cel bij de controlepost. Waarom, vertelde niemand. Hij moest naar de wc, maar dat mocht niet. Na drieënhalve uur werd hij naar een andere locatie gebracht, zijn gezicht verborgen onder een zak, hij werd geslagen, de sigarettenpeuken van de soldaten brandden zijn handen toen ze zijn boeien verstevigden. Drie keer werd hij verplaatst, die dag, telkens naar een andere locatie. Waar hij was, wist hij niet. Om zeven uur 's avonds mocht hij voor het eerst naar de wc.

"Emad zit nog steeds vast", zegt de in Israël geboren advocate Sahar Francis (41). "Het heeft drie maanden geduurd voordat hij zijn familie mocht zien. Zijn detentie heeft nu zes maanden geduurd en wordt verlengd met een half jaar. En nog steeds is er geen officiële aanklacht. In de bezette gebieden geldt niet het burgerrecht, maar het militair recht. En dat betekent dat Palestijnse jongeren vanaf 16 jaar als volwassenen worden gezien en dus dienovereenkomstig worden behandeld. Discriminerend, want voor Israëlische jongeren ligt die grens op 18 jaar."

Israël en Palestina doen dezer dagen een zoveelste poging tot vrede in het decennialang door oorlog geteisterde gebied. Volgens de Verenigde Staten is die vrede dichterbij dan ooit, omdat, zo zei minister Clinton, beide presidenten Netanyahu en Abbas 'geloven in vrede.' Kondigde Israël niet een tijdelijke bouwstop op de Westelijke Jordaanoever af? Greep Abbas dat gebaar niet aan? Zitten ze niet om tafel? Maar de bouwstop loopt op 26 september af, Abbas en Clinton willen dat die bouwstop wordt verlengd en intussen vuurde Hamas vorige week granaten af op Israelisch grondgebied.

"Er kan nooit vrede zijn in Israël als beide landen de mensenrechten niet respecteren" zegt Francis. "Vrede is alleen mogelijk als het internationale recht een sterke juridische basis legt." Francis werkt voor Addameer, dat 'Geweten' betekent; een Palestijnse organisatie in Rammallah die zich sterk maakt voor de rechten van politieke gevangenen. "Israël gebruikt detentie als machtsmiddel", zegt ze. "Vooral de laatste twee jaar zien we een toename van het aantal detenties. Politiek actieve burgers worden vastgezet, zonder te weten waarvan ze worden beschuldigd.

Het is een methode om anderen af te schrikken." Ze doelt daarbij ondermeer op politiek activist Mohammad Srour, die vorig jaar in Israël werd opgepakt nadat hij in Geneve voor de United Nations Fact Finding Mission een getuigenverklaring had afgelegd. Francis is in Europa om lezingen te houden en te spreken met parlementariërs en mensenrechtenorganisaties. Ze is maar een week in Nederland. Vanavond spreekt ze in Groningen, op uitnodiging van Vrouwen in Zwart Groningen en de stichting Groningen-Jabalya. Laatstgenoemde stad is een van de zustersteden van Groningen. "Stedenbanden kunnen helpen", antwoordt ze desgevraagd. "Stedenbanden maken mensen in Europa bewust van het dagelijks leven in zo'n stad, het kan een heel andere dimensie aan het wereldnieuws geven. Bovendien is het voor het geven van internationale steun van wezenlijk belang." Wordt het ooit vrede tussen Israel en Palestina? "Er gebeurt veel tegen de vrede", zegt ze. "Het vernietigen van Palestijnse huizen, het innemen van land, controle houden op energiebronnen, dat alles, zo voelen de Palestijnen, zit vrede in de weg. Maar ook de Palestijnse bevolking vertrouwt haar leiders minder, we zien die kloof steeds wijder worden. Vrede is mogelijk. Maar alleen als er rekening gehouden wordt met de rechten van het volk, met het recht op menselijkheid."

Door Inki de Jonge, eerder gepubliceerd in Dagblad van het Noorden op dinsdag 21 september.

Wie wil vrede?

Door Rick Brouwer

Het vredesproces tussen Israël en de Palestijnse Autoriteit staat wederom op instorten. Een reeks aan incidenten voorafgaand aan de gesprekken kon de hoop op een goede afloop aanvankelijk niet drukken. Zelfs de dood van vier Israëlische kolonisten en de moord op een 91-jarige Palestijn en twee jongens van 16 en 17 kon het 'momentum' voor vrede niet breken. Hilary Clinton vond het ook tijd om 'spijkers met koppen te slaan'.

De plannen voor vrede waren in grote lijnen al bekend. Bill Clinton was de parameters voor vrede al in 2000 overeengekomen met Ehud Barak, de huidige Israëlische minister van Defensie. Ook leek hard-liner Netanyahu in de afgelopen maand warm te lopen voor een vredesakkoord en heeft hij een wit voetje gehaald bij de internationale gemeenschap door de grip op de Gaza-strook te versoepelen na het flotilla-incident. Netanyahu noemde Abbas zelfs een partner-in-peace.

Helaas, op 26 september midden in de nacht begonnen de joodse kolonisten weer met het bouwen van nederzettingen op Palestijns grondgebied. Netanyahu, geplaagd door een buitenlandse druk om het bouwverbod te verlengen, heeft toch toegeven aan zijn achterban, de Likoeed-partij en zijn rechtse coalitie. Dit betekend vrijwel zeker een einde aan de onderhandelingen. Het laatste woord nog van de Arabische Liga maar het is onwaarschijnlijk dat de Liga de onderhandelingen wel zal steunen nadat zelfs Abbas en de zijnen de moed hebben opgegeven.

Wie wil er dan geen vrede? Die vraag is irrelevant als je geen rekening houdt met de kwestie van noodzaak. Veel interessanter is de vraag: wie geeft vrede prioriteit? Aan Abbas ligt het niet. Hij eist om begrijpelijke redenen een bouwstop en het is nu eenmaal illegaal volgens internationale wetgeving. De bedoelingen van Hamas zijn nog niet duidelijk en heeft gemixte signalen afgegeven ten aanzien van de onderhandelingen. Echter, terwijl politici blijven onderhandelen en falen, gaat het leven in Israël 'gewoon' door. Er is een toenemende aandacht voor alles behalve politiek. Slechts acht procent van de Israëlische joden noemt het conflict met de Palestijnen nog het voornaamste probleem voor Israël. De Israëlische joden hebben leren leven zonder vrede en dat gaat goed. Er is een heel behoorlijke levensstandaard en die wordt met de tijd steeds beter. De economie draait goed en Israël heeft een recessie afgewend. Men heeft inmiddels wat anders aan het hoofd dan het conflict of een potentieel vredesakkoord. Het is ze om het even. Daarnaast is er een toenemend gevoel van veiligheid nu een fysieke barrière de bewegingsvrijheid van Palestijnen aan banden heeft gelegd. De Israëlische bevolking rekent de regering dus niet af op vredesontwikkelingen omdat de noodzaak er niet is. Kolonisten en hun politieke sympathisanten krijgen op die manier een grotere speelruimte.

Het gebrek aan economische en politieke vrijheid zowel in Gaza als op de Westelijke Jordaanoever zorgt ervoor dat de Palestijnen niet in een dergelijke welvaartsbubbel kunnen leven. De muur is echt, de blokkade is echt, en de onderhandelingen zijn echt, althans, voor de Palestijnen.

Recensie van het boek "Oorlog als er vrede dreigt"

Vrede als ultiem gevaar

Het conflict tussen Israël en de Palestijnen is al in veel boeken geanalyseerd. Het is dan ook gedurfd om daar nog een boek aan toe te voegen want een herhaling van eerdere analyses zou een overbodig boek opleveren. Een nieuw boek heeft pas bestaansrecht als het dezelfde feiten anders benaderd waardoor een nieuw beeld ontstaat. Toch is dat wat Meulenbelt heeft gedaan in haar nieuwe boek en daarin is zij geslaagd.

De titel, oorlog als er vrede dreigt is een these die verwijst naar de Israelische gewoonte om de tegenpartij te provoceren op het moment dat die tegenpartij signalen afgeeft dat het wel over vrede wil praten. Het gelijknamige

Hoofdstuk 2 bevat een recent voorbeeld van dat gedrag namelijk de aanval op Gaza tussen 27 december 2008 en 18 januari 2009. Het was een brute aanval met 1400 doden aan Palestijnse zijde en 13 aan Israelische kant. Maar waarom werd Gaza eigenlijk aangevallen als alle militaire deskundigen het erover eens waren dat het zinloos was en bovendien vanuit PR opzicht rampzalig voor Israels reputatie? Het antwoord is volgens Meulenbelt dat Israël zichzelf in de situatie heeft gemanoeuvreerd dat zij met vrede meer te verliezen heeft dan de huidige status quo. Zolang er geen vredesovereenkomst is, heeft Israël, gesteund door de VS, de vrije hand om door te gaan met het uitvoeren van het zionistische ideaal: zoveel mogelijk land van historisch Palestina beschikbaar stellen aan joodse Israëli's ten koste van de Palestijnen. Oorlog dient dus niet als verdediging tegen agressie maar als verdediging tegen partijen die te vredelievend dreigen te worden

en daarmee het onvoltooide zionistisch programma in gevaar brengen. Daarom is het voor Israël ook zo bedreigend als Hamas wel wil praten. En die bereidheid was er. Voorafgaand aan de aanval op Gaza was er een zes maanden durend bestand waar Hamas zich aan hield,

maar Israël verbrak dit door op 4 november bij een aanval zes Hamas strijders te doden. Hamas moest daar wel op reageren en schoot enkele raketten af die geen slachtoffers veroorzaakte. Israël deed het voorkomen alsof de

ationale veiligheid ernstig werd bedreigd en viel Gaza binnen met een enorme legermacht niet met de bedoeling om Hamas uit te schakelen maar om de gematigde krachten binnen Hamas de wind uit de zeilen te nemen. Met een militante Hamas als tegenstander heb je een excuus om niet te praten want 'met terroristen praat je niet'

In hoofdstuk 3 gaat Meulenbelt na hoe deze situatie vanaf de stichting van Israël is ontstaan. Het is terug te voeren op de ideologische keuze die ooit in de zionistische beweging is gemaakt om een joodse staat te willen vestigen in een land dat bevolkt werd door een ander volk dat niet bij de staatsvorming werd betrokken maar juist werd uitgesloten. De joodse staat moest exclusief gereserveerd worden voor alle joden ter wereld. Deze opvatting paste destijds in een Europees koloniaal wereldbeeld waarbij je als vanzelfsprekend geen rekening hield met de belangen en wensen van de inheemse bevolking in dit geval de Palestijnen.

Wat dat voor hen betekende werd duidelijk tijdens de Nakba, de periode tussen eind 1947 en begin 1949, toen ruim 700.000 van hen zijn verjaagd uit Palestina in een minutieus geplande terreur operatie waarbij in verschil-

Vervolg op pg. 6

Vervolg van pg. 5

lende dorpen een bloedbad is aangericht en in vele andere dorpen de bevolking is verjaagd (waarbij de leiders vaak standrechtelijk geexecuteerd werden) Op die manier werd de realiteit op de grond aangepast aan het ideologische uitgangspunt verwoord door de leuze een land zonder volk voor een volk zonder land. Daar is volgens Meulenbelt de kiem gelegd voor alles wat er daarna volgde.

Het levert een land op met een uitgesproken schizofreen karakter. Je wilt aan de ene kant graag zoveel mogelijk land exclusief voor joden reserveren ten koste van de palestijnen maar pretendeert anderzijds de enige democratie in het Midden-Oosten te zijn. De Palestijnse Israeli's kregen enerzijds stemrecht als Israelisch staatsburger maar hebben anderzijds minder rechten omdat in alle wetgeving het zionistische uitgangspunt centraal staat. Bovendien wordt openlijk gesproken over de snel groeiende Palestijnse gemeenschap als een demografisch probleem, omdat het de joodse meerderheid op termijn bedreigt. Het opstellen van een grondwet is sinds 1948 niet gelukt omdat dan gelijke rechten moeten worden vastgelegd en ook dat bedreigt het exclusief joodse karakter van de staat. En ook de bezetting van de Westoever en Gazastrook past in het patroon om zoveel mogelijk land exclusief te reserveren voor joden ten koste van Palestijnen. Maar dat kan alleen worden uitgevoerd met onderdrukking (militaire rechtbanken, marteling en regelmatig grootschalig militaire strafexpedities) en doet dus ook afbreuk aan het ideaal van westers beschaafd land. Kortom, zolang Israel blijft vasthouden aan het zionistische dogma zal het nooit een normale relatie kunnen onderhouden met de volken om hen heen, de Palestijnen in het bijzonder. Dan zal het altijd een militaristische staat

blijven dat het bovendien moet opnemen tegen een snel groeiende Palestijnse bevolking die in toenemende mate in opstand zal komen tegen het gebrek aan perspectief. Maar dat is geen onvermijdelijke situatie, maar het gevolg van een keuze. De keuze om te blijven vasthouden aan een joodse staat en daarmee voor de uitsluiting van alle niet joodse burgers. Zij zullen binnenkort in historisch Palestina de meerderheid vormen ondanks alle vergeefse pogingen van Israelische kant om zoveel mogelijk joden over te halen Israelisch staatsburger te worden. De meeste joden bedanken daarvoor omdat ze zich realiseren dat Israel geen veilig land is. En dat, een veilig land voor joden creëren was precies de oorspronkelijke doelstelling van het zionisme en dat is dus volkomen mislukt. Meulenbelt komt dan ook tot de conclusie dat het zionisme een onhoudbare ideologie is, uiteraard voor Palestijnen maar ook voor Joden.

Meulenbelt heeft een helder boek geschreven met een consequente rode draad en ontwaart de kluwen van een op het eerste gezicht complex conflict. Bovendien is de verdienste van dit boek dat in de analyse geen onderscheid wordt gemaakt tussen de bezette gebieden en de situatie in Israel zelf. In heel historisch Palestina heerst dezelfde ideologie en is sprake van koloniale verhoudingen tussen joden en niet joden. Het verschil in positie tussen Palestijnen in Israel en daarbuiten is dus alleen gradueel maar niet principiële verschillend. Dat is een belangrijk inzicht omdat vele criticasters veronderstellen dat het conflict kan worden opgelost als Israel ophoudt een bezetter te zijn, maar Meulenbelt maakt duidelijk dat dat niet voldoende is. De ideologische keuze is de oorzaak is van het conflict en de bezetting daarvan de consequentie en niet andersom.

Pieter van Niekerken.

Anja Meulenbelt bij de boekpresentatie

Honger en armoede in Gaza

In de Electronic Intifada van 30 september beschrijft Eva Bartlett de actuele situatie in Gaza. Hier volgt een samenvatting: "Soms hebben we een dag of twee zelfs geen brood of meel om brood te bakken. Hier vlakbij is een winkel en als we erg wanhopig zijn geeft deze ons brood of iets eenvoudigs op de pof. Ik ben ze veel geld schuldig voor het voedsel dat ik bij hen gehaald heb, maar ik kan nog steeds niet betalen." Umm Khamis Khattah, 52, leeft in één kale kamer in vluchtelingenkamp Bureij in centraal Gaza. Met haar invalide getrouwde zoon van 30 die zonder bron van inkomsten is. "We zijn er slecht aan toe. Vroeger kregen we financiële ondersteuning vanwege de handicap van mijn zoon. Nu krijgen we niets. Na de dood van mijn man, vijf jaar geleden, heeft zijn familie geprobeerd ons te helpen maar dat duurde maar kort. Zij kunnen niet eens voor zichzelf zorgen, laat staan voor ons erbij", zegt de weduwe. "Soms krijgen we wat van de burens". Umm Khamis probeert een inkomen te verwerven door eieren van haar paar kippen te verkopen. "We leven met zijn drieën van 20 Shekel (ongeveer \$5,-) per week afkomstig van de eieren."

In de Gazastrip, waar het percentage werklozen de 65% nadert en meer dan 80% van de mensen afhankelijk is van voedselhulp, is het gemiddelde inkomen per dag per persoon \$ 2,-. Volgens het Wereldvoedselprogramma van de FAO is de voedselonveiligheid alarmerend hoog: 61 %, terwijl nog eens 19% gevaar loopt. "Ik zou blij zijn als ik met het verkopen van handelswaar op staat vijf Shekel per dag kon verdienen" zegt Abu Suleiman, 51, vader van vier kinderen. Hij, zijn vrouw en hun jonge kinderen leven in Sheik Radwan, ten noorden van Gaza-stad, in een vier-

kante ruimte van het soort dat gewoonlijk gebruikt wordt voor kleine winkels. "We slapen allemaal in deze kamer die ook onze keuken en badkamer is," zegt hij. De eigenaar van het gebouw gebruikt de ruimte ernaast voor zijn schapen en kippen. "De stank is ongelofelijk, we kunnen het niet vermijden. En

ik maak me zorgen over de gezondheid van mijn kinderen, maar we hebben geen beter alternatief. " Abu Suleiman heeft werk omdat hij thee en koffie zet en het kantoor schoonmaakt van een mediagroep in Gaza. "Ik werk van 7 uur 's-ochtends tot half vijf 's-middags en verdien 350 shekel per maand," zegt hij. "De huur voor onze kamer is 150 Shekel per maand zodat we 200 Shekel over houden. Maar dat is niet genoeg om een gezin van vijf met een baby". Hij loopt een uur heen en terug van het werk om taxikosten uit te sparen.

Omdat de prijzen door inflatie ten gevolge van de door

Israël al kort na de verkiezingsoverwinning van Hamas in 2006 opgelegde blokkade flink gestegen zijn kunnen nog maar weinig families zich vlees, vis of verswaar veroorloven. De aanval van Israël op Gaza van 2008/9 verwoestte de productiecapaciteit van vlees en pluimvee verder en vernietigde de agrarische sector. Volgens de UN werd tien procent van het pluimvee en zeventien procent van de veestapel gedood. En verder werd achttien procent van Gaza's productieve landbouwgronden en zeventien procent van de kasbouw vernietigd. De combinatie van deze

verwoesting van de landbouw en de met dodelijk geweld door Israël opgelegde "no-go" zone langs de grens, die ongeveer een derde van Gaza's bebouwbaar land bestrijkt, betekent dat 46% van de landbouwgrond in Gaza of niet toegankelijk of niet in productie is, hetgeen effect heeft op de

beschikbaarheid van vers en voedzaam voedsel en op de inkomens van de 60.000 mensen die alleen vande landbouw leven. Daar komt bij dat de vissers slechts een paar mijl (en meestal moeten ze binnen een mijl blijven) uit Gaza's kust mogen vissen. Terwijl de accoorden van Oslo de vissers uit Gaza het recht toekennen om tot twintig mijl uit de kust te vissen, heeft Israël regelmatig en met geweld de grenzen van de visserij verkleind. De FAO meldt een afname van de vangst van 47% van 2009 t.o.v. 2008, terwijl de vissers dagelijks bloot staan aan beschietingen door Israëlijsche kannoneerboten in Gazaanse wateren.

Volgens Amani Jouda, binnen de Wereldgezondheidsorganisatie WHO belast met de voedingssituatie in Gaza, hebben nu 74% van de kinderen in de leeftijd van 9 tot 12 maanden bloedarmoede (in 2009 was dat nog 65%), net als 32% van de kinderen tussen 7 en 15 jaar en 45% van de zwangere vrouwen gedurende de eerste maanden van zwangerschap.

Bron: Electronic Intifada

Lichte verbetering

Toch treedt verbetering op. In een toespraak van Filippo Grandi, Algemeen Commissaris van de UNWRA, op 1 oktober zei hij o.a.: "De recente verlichting van de belemmeringen voor het importeren van consumentengoederen is een welkome stap en bracht de inwoners van Gaza een beetje voordeel, hoewel de stimulans voor de formele economie beperkt is tot een paar sectoren en het ver achter blijft bij het vrije verkeer van goederen en personen dat in de Overeenkomst over Bewegingsvrijheid en Toegang in november 2005 was opgenomen. De meeste Palestijnen hebben echter nog te maken met de wrange vruchten van de isolatie. Weinigen, als die al te vinden zijn, hebben geen last van de verlamming van de publieke dienstverlening, de ineenstorting van de formele economie en de fysieke en psychologische bedreigingen van het conflict. Het is duidelijk dat verdergaande en forsere maatregelen nodig zijn om Gaza open te stellen voor de wereld, en voor de Westbank in het bijzonder waarmee het – en ook samen met Oost-Jeruzalem – een Palestijnse staat zou moeten vormen."

"Tengevolge van de militaire bezetting, diverse golven van geweld en de sluiting van de grens voor meer dan een decade hebben Gazanen te lijden van enorme belemmeringen waardoor ze geen gewoon leven kunnen leiden. Een van de meest zichtbare is de trage gang van zaken bij het herstel en de wederopbouw – veel te langzaam om ook maar enigszins te gemoet te komen aan de enorme

nood die ontstaan is door verwoestingen ten gevolge van de recente oorlog, en jaren van conflict en blokkade. De VN, inclusief de UNRWA, hebben uitgebreide plannen voor de wederopbouw van Gaza. Deze plannen worden verlamd door de jaren van verbod op de import van constructiemateriaal. Dit heeft een veelvoud van negatieve gevolgen. Laat me een voorbeeld noemen van het effect dat dit heeft op onderwijs: we hebben maar toestemming voor het bouwen van een handvol scholen terwijl de bouw van bijna 100 scholen nodig is voor de vluchtelingenkinderen in Gaza. Door gebrek aan gebouwen hebben we dit jaar 40.000 kinderen naar huis moeten sturen. We waren al gedwongen te werken met een "dubbele shift" – een school kinderen in de morgen en een andere school in de middag die gebruik maakt van hetzelfde gebouw. We zijn nu gedwongen een "triple shift" in te voeren, en om scholen van scheepscontainers te bouwen.

Ik wil hier herhalen dat de recente verlichting van de blokkade welkom is. Maar de situatie blijft extreem moeilijk en bijna alle materialen benodigd voor wederopbouw blijven onderhevig aan omslachtige importprocedures en invoerpunten waarvan de faciliteiten niet adequaat zijn voor grote hoeveelheden. Met steun van de internationale gemeenschap

en de Palestijnse Autoriteit blijft de VN onderhandelen met de Israëlische autoriteiten over de goedkeuring van wederopbouwprojecten. Hoewel sommige goedkeuringen nu zijn toegekend en de logistieke capaciteit enigszins is vergroot, schiet dit nog enorm tekort ten opzichte van de nood die moet worden gelenigd, in het bijzonder wat de wederopbouw en de private sector betreft. Hoewel we Israël's rechtmatige veiligheidsbelangen erkennen zullen we er bij de Israëlische autoriteiten op aan blijven meer categorieën en grotere hoeveelheden goederen voor import aan Gaza toe te laten, terwijl we ook blijven aandringen de blokkade niet alleen te verlichten maar op te heffen."

Bron: UNWRA

Ja , ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project

Naam: _____

Adres: _____

Woonplaats: _____

Telefoon: _____

Email: _____

**Opsturen aan St. Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen**

Colofon

Redactie Bert Giskes, Pieter van Niekerken en Jan Jongbloed.

Met **medewerking** van Inki de Jonge.

Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

De stichting is telefonisch te bereiken:

Bert Giskes Tel 050 - 5421370

Postadres:
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Email: jabalya@hotmail.com

Internet: WWW.GRONINGEN-JABALYA.COM